

STANOVISKO APHPP k poslaneckému návrhu zákona „O DŮSTOJNÉ SMRTI“, 3. 3. 2017

(seminář k návrhu proběhne 8. 3. v PSP)

Navrhovatelem zákona je poslanec J. Zlatuška a jeho asistent M. Hamerský, který je skutečným hybatelem věci. Mgr. Milan Hamerský se již v minulosti marně ucházel o voličskou důvěru opřen o myšlenku zabíjet těžce nemocné - urychlit odchod lidí z tohoto světa jinou, než přirozenou cestou. O legalizaci eutanázie se snaží již po několikáté. A opětovně před volbami...

Rozumí-li navrhovatelé *důstojnou smrtí* asistovanou sebevraždou a eutanázií, pak lze legitimně vyvozovat, že v jejich pojetí jiný způsob úmrtí je nedůstojný. Nedůstojné je tak zemřít přirozenou smrtí v rodinném kruhu mezi nejbližšími? Nedůstojné je nemocného dočlovat v laskavé péči v nemocnici či hospici? Nedůstojnou je hrdinská smrt, kdy hasič nasadí život v plamenech za záchranu druhého? Jsme vystaveni zkouškám útoků na podstatu našeho lidství.

Denně se setkáváme s umírajícími. Ukazuje se, že pro eutanazii jsou zejména mladí lidé a lidé, kteří nemají s umírajícími žádnou zkušenost, případně mají zkušenost negativní, kdy jim doma umíral třeba prarodič v bolestech a oni ho nemohli té bolesti zbavit. Řešením této situace je však moderní paliativní a hospicová péče.

Eutanázii, lhotejno zda-li přímé zabití druhého člověka, nebo asistovaná sebevražda (umožnění druhému zabít se), **považuje APHPP za civilizační prohru společnosti**. Ta totiž nepotřebuje zabíjet druhé - když je jim ouvej, potřebuje kvalitní péči, např. hospicového typu. V hospicovém prostředí se setkáváme s tisíci umírajícími. Můžeme dosvědčit, že netrpí-li člověk bolestí (na duši i na těle) - a to umí dnešní medicína s přidanou hodnotou nezdravotní péče zabezpečit - nemá člověk důvod po eutanázii volat. To je žitá skutečnost hospiců českých, ale i jinde ve světě.

Povolit zabíjení druhých lidí, které „nebaví žít“ (tisíce případů např. v Belgii či Holandsku, kdy byli a jsou lidé utráceni z těchto „důvodů“) je cestou k sebezáhube společnosti. **Civilizovanou odpovědí na tato volání je hledat cesty ke zlepšení péče**. Ty společnost zná, takové společnost (medicína a sociální péče) umí poskytnout. Někdy je však propagátoři eutanázie neznají či vědomě přehlížejí. O jejich pohnutkách lze jen spekulovat...

Jinou otázkou je oprávněný strach nemocných a postižených lidí z dystanázie. Tj. zabraňování přirozenému umírání, zabraňování přirozenému vstupu smrti díky technické vyspělosti medicíny. Velmi viditelným a tragickým případem byl „život“ a „umírání“ bývalého izraelského premiéra Ariela Šarona. Zemřel po 8 letech (!) strávených v persistentním vegetativním stavu připojený na přístroje, kdy mu, nepříteli nadneseně řečeno, ústily hadičky ze všech tělních otvorů. Takové případy jsou jistě špatné a traumatizující daného jedince i jeho okolí. Legitimním a legálním řešením je odstoupení od marné léčby. To je lege artis postup (srov. např. doporučení České lékařské komory č.1/2010), žel někdy málo využíván. To však nemá nic společného s eutanázií.

APHPP říká: **Zlepšit péči ano. Zabíjet ne!** Budovat politickou kariéru na utrácení slabých a nemocných lidí považujeme za více než nízké.

PhDr. et Mgr. Robert Huneš, prezident APHPP

MUDr. Pavel Sieber, viceprezident, v.r.

Ing. Taťána Janoušková, viceprezident, v.r.

Mgr. Květoslava Othová, viceprezident, v.r.